

חמץ של גוי בבית ישראל

גוי שנכנס עם חמץ בית ישראל

אינו יהודי שנכנס לבית ישראל וחמצו בידו, אינו זקוק להוציאו, אעפ"י שהישראל רואה חמץ של א"י אין בכך כלום, דשלך אי אתה רואה אבל אתה רואה של אחרים. ולשמא יבא לאוכלו ליכא למיחש (כמו שחששו במופקד בידו והצריכוהו משום זה לעשות מחיצה), דהא החמץ הוא תחת יד העכו"ם והוא משמרו.

איסור אכילה על שולחן אחד

אבל אסור לאכול יחדו על השולחן, שמא יתערב חמץ במאכלו של ישראל, ואפילו לא בהפסק מפה. ואף על פי דאם א' אוכל בשר וא' אוכל חלב על שולחן א' שרי אם מפה מפסקת, חמץ שאני שהוא במשהו, ורחוק הדבר שלא יתערב פרור אחד של העכו"ם בשל ישראל. ואסור והסכימו האחרונים, דאפילו אם אין לו היכרות עם עכו"ם זה, דאין לחוש שמא ישכח ויאכל מחמצו ג"כ אסור ומטעם הנ"ל שמא מתערב פרור חמץ מעצמו במאכלו של ישראל. וכ"ז שאוכלים בשעה אחת, אבל בשעה שאינו אוכל מותר לו להניח לעכו"ם לאכול על שולחנו, רק שיזהר הישראל לנקות השולחן ולהדיחו יפה אחר אכילת העכו"ם שלא ישארו שם פרורין מחמצו, וכן צריך ליזהר כשילך העכו"ם מביתו שיטול כל חמצו ולא ישתיר ממנו מאומה:

שולחן ארוך ובמטוסים

ואפילו השולחן גדול אסור לאכול עם גוי דלא פלוג רבנן, ומכאן נלמד שיש להולכי דרכים ליזהר שפעמים מתיישבים לאכול אצל שולחן שבגנים ובצידי הדרכים וכדו', אם באותו שולחן סועד נכרי או פורק עול מאכלי חמץ, יש איסור לאכול על שולחן זה באותה עת, גם אם השולחן ארוך ויושב בקצה השני של השולחן, ויש שהוסיפו להחמיר גם שני שלחנות אם הם סמוכים וקרובים זה לזה כמו שמצוי במטוסים שאוכלים על שלחנות קטנים הצמודים לכסאות, שאם יושב לצידו אחד האוכל מאכלי חמץ, לא יאכל באותו זמן, אף שהשלחנות נפרדים מ"מ עקב סמיכותם אחד לשני יש לחשוש שיפול פירורי חמץ על שלחנו.

לקנות לגוי חמץ

אסור לקנות חמץ לאינו יהודי בפסח, אפילו במעותיו של אינו יהודי, דאיכא למיחש שמא יאכל ממנו, ועוד דהוא רוצה בקיומו של החמץ, ועוד דהא אין שליחות לעכו"ם ונמצא דהישראל קונה אותם ועובר בבל יראה, ואפילו אינו מושך החמץ מרשות המוכר אלא נותן לו דמים בלבד בפסח ג"כ אסור, לפי שי"א שישראל קונה מטלטלין מעכו"ם בכסף בלבד.

משרת גוי בית

כתב בשער הציון שכל זה שמותר לגוי ליכנס לבית ישראל עם חמץ, זה דוקא באין העכו"ם עבדו, דבעבדו שמזונותיו עליו אין להניחו שיכנס לבית לאכול חמצו אף אם החמץ הוא של עכו"ם, משום מראית עין שיחשדו אותו שהוא מאכיל חמץ לעבדו, כדמבואר בסימן ת"נ, וכן כתב הגר"ז: